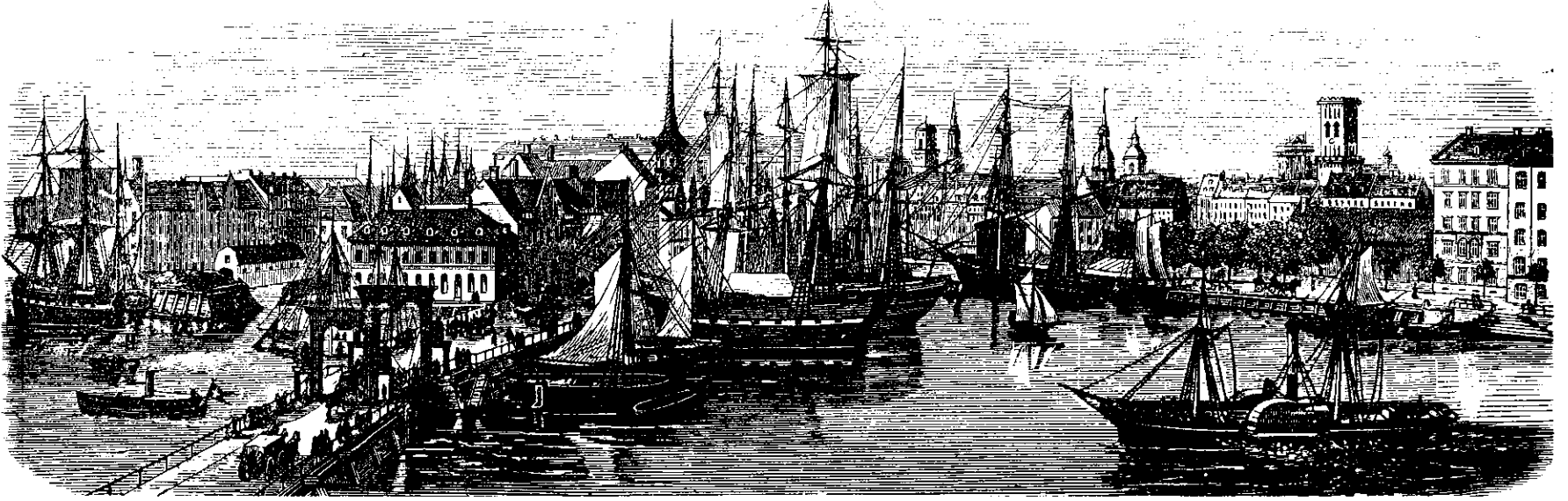

Illustreret Tidende.

Nr. 401.

Udkommer hver Søndag.

— † Kjøbenhavn den 2. Juni 1867. † —

2 Rdlr. Kvartalet.

[8de Bind.

Indhold.

Den 26de Mai 1867, Digt af H. C. Andersen. — Festsang af Fr. Paludan-Müller, afslungen den 1ste Juni 1867 i Fredensborg Slotskøbe. — André Oscar Wallenberg, af Fredric Carlsson. — A. Dorphs „Fiskere, som drage Garn“. — En Omvei, af Beatus Dobr. (Fortætt.) — Ugens Politit.

Den 26de Mai 1867

Fra Wilhelm O'ls til Palnatokes Djem,
Fra Alpelandet med de dybe Søer,
Flyv, Sangfugl, did, hvor Havet læster frem
Den friske Bogeskov paa Danmarks Øer!
Der er saa søndagsfestligt denne Dag,
Solsbryllupsloklikerne i Slottet klinge,
Flyv, Sangfugl, flyv med stærke Vingeflag,
En dybsøft Sang Du Kongeparret bringe!

Hver Storheds Drøm blev Sandhed underfuld,
Sik Kongekrone svulmed' Brudekrandsen;
Med Hjertets Guld og Kongekroners Guld,
Gaaer Bernestokken frem i Hæders-Glandsen.
Dog ogsaa Provverernes Bolge slog
Mod Kongens Luus, den slog mod Folk og Rige.
Gud holde og udfolde Danebrog,
Det sank fra Himlen — lad i Glands det stige!

Suuslivets Lykke holder Fæst i Dag,
Solsbryllupsloklikerne i Slottet klinge,
Flyv, Sangfugl, flyv med stærke Vingeflag,
Bær frem i Sang, er den end svag og ringe,
Det bedste Ønske, Hjertet bringe kan:
Gud være med i Glæde og i Smerte!
Guds Afsyn lyse over Folk og Land!
Da er der Fryd i Kongeparrets Hjerte.

Locle i Schweiz, den 26de Mai 1867.

H. C. Andersen.

Festsang.

Afslungen den 1ste Juni 1867 i Fredensborg Slotskøbe.

Sik Dig, vor Drot! Vor Dronning hil! Vi bringe
Dort Kongepar vor Byliding i vor Sang.
Solsbryllupsfestens Goner i den klinge,
Og frem af Hjertet den i Vaaren sprang.
At dele Kongens Fryd er Folkets Bane,
Dets Danke følger ham paa Livets Bei;
Men Livets Bei er sig med Solens Bane,
Og altid fri for Skyer er den ei.

Saad herlig Solsopgang, hvad listig Gløden
I Christians og Louises unge Bryll,
Da Lykken hjulde dem i Morgensroden
Og førte dem til Haabets Kjønnne Kyll!
Da den sit gyldne Bæger lod dem tomme,
Da den til Pant dem gav sin Rosenkor,
Da gennem alle Livets vaagne Dromme
Den nævned Troskab som sit bedste Ord!

Og Mar randt hen — og Eiden fremad rykked,
Med vidtudspændte Vinger stoi dens Ørn,
Og alt imens sig Fyrstehallen smykked
Med Rækken af de kongelige Born.
Ere drog i Verden ud: de bort fra Hjemmet
Mod Vest og Syd og Ost til Øroner drog!
Ere blev i Nord; men Ingen blev os stemmed,
Ohi Danmark dog i Favn dem Alle tog.

Saa stod, vort Kongepar, Du midt i Lykken,
Lig Solen, der sit Høidepunkt har naet;
Da trak et Aveir sammen — og i Skyggen
Forbandt den lyse Dag, som var Dig spaet.
Den mørke Sky udbredte sig for Oiet,
Dens Lyn og Torden blev vor Skjebnes Gølk,
Og Danmark sig i Sorg ved Slaget boied,
Og Kongen deelte Sorgen med sit Folk.

Men vi, som ramtes, vi vil Lykke haabe
For Drot og Land — vi slippe Haabet ei;
Om Hæd og Hæder vil vi Gud anraabe
For Dig, vort Kongepar, paa Livets Bei.
Ja, lyt til Haabets Røst fra Folkets Brimmel!
Stu mod den Fremtidsdag, vi døelse ved:
Solsbryllupsdagen med den skyfri Himmel,
Den klare Solnedgang i stille Fred.

Fr. Paludan-Müller.

André Oscar Wallenberg, Directeur for Stockholms Privatbank.